

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2

ΘΕΟΔΩΡΟΥ, ΛΑΜΠΡΟΥ & ΕΤΕΡΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ, ΤΡΙΩΝ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΩΝ ΕΝ ΒΡΑΧΩΡΙΩ ΒΙΟΣ

ΒΙΟΣ, ἐκ τοῦ Νέου Λειμωναρίου

Οὗτοι ἦτον μὲν γέννημα τῆς Πελοποννήσου, διέτριβον δὲ χάριν πραγματείας εἰς τὰ μέρη τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενοι ἔμαθον νὰ ὁμιλοῦν ἐλεύθερα τὴν Ἀλβανικὴν διάλεκτον· κατὰ δὲ τὸ 1786 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ ἐγύρισαν διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν πατρίδα των τὸν Μωρέαν. Ὅθεν ἐρχόμενοι τὸν δρόμον ἔφθασαν νὰ ἔμβουν εἰς τὸ Βραχώρι, καὶ ἐκεῖ ὡς ἐπλησίασαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς πολιτείας, ἐν ᾧ τόπῳ φυλάττουσιν οἱ ἀσεβεῖς διὰ νὰ περνοῦν χαράτζια (κατὰ τὴν συνήθειαν ὅπου ἔχουν εἰς ὅλας τὰς πολιτείας) ἐτεχνεύθησαν οὗτοι οἱ τρεῖς Μάρτυρες τάχα διὰ νὰ γελάσουν τοὺς ἀσεβεῖς ὅπου ἐφύλαττον ἐκεῖ, νὰ δείξουν εἰς τὸ φαινόμενον πῶς εἶναι Τούρκοι, καὶ οὕτω νὰ γλυτώσουν τὰ ἀργύρια ὅπου ἤθελον νὰ δώσουν ἐκεῖ. Ὅθεν ἐχαίρησαν τοὺς Γιομπρουκτζῖδες λέγοντες αὐτοῖς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων τὸ σελάμ ἀλέκιμ, οἱ δὲ ὡς ἤκουσαν ἐξ αὐτῶν τὸν τοιοῦτον χαιρετισμόν, τοὺς ἐστοχάσθησαν ὅτι εἶναι ἐκ τῆς ἰδίας των θρησκείας, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τοὺς ἐζήτησαν παντελῶς τίποτε· καὶ οἱ μὲν Μάρτυρες ἀπερνῶντες ἐκεῖ, ἐπήγαν μέσα εἰς τὴν πολιτείαν καὶ ἐκόνευσαν εἰς ἐν ὀσπήτιον διὰ νὰ μείνουν ἐκείνην τὴν νύκτα καὶ τὸ ταχὺ νὰ ἀναχωρήσουν διὰ τὴν πατρίδα τῶν. Οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἔστειλαν ἕνα ἐξ αὐτῶν νὰ ὑπάγῃ κατόπι νὰ ἴδῃ ποῦ ἐκόνευσαν, καὶ νὰ τοὺς ἐρωτήσῃ ἂν ἤξεύρουν καμμίαν νέαν εἰδησιν ἀπὸ τὰ Ἰωάννινα· ὁ δὲ ἀπεσταλμένος ὡς ἐπήγαν ἐκεῖ ὅπου ἐκόνευσαν, δὲν ἐπήγε μέσα εὐθύς, ἀλλ' ἐστάθη ἔξω καὶ ἠκροάζετο νὰ ἀκούσῃ τί ὁμιλοῦν οἱ δὲ Μάρτυρες ἔτυχε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ λέγουν πῶς μὲ τὸ ἕνα σελάμι ἐγλύτωσαν ἱκανὰ ἀργύρια. Ταῦτα ἀκούσας ἔξωθεν ὁ σταλθεὶς, ἐκατάλαβεν ὅτι εἶναι Χριστιανοί, καὶ χωρὶς νὰ ἔμβῃ μέσα, ἐγύρισεν ὀπίσω δρομαῖος καὶ ἔδωκεν εἰδησιν εἰς τοὺς ἀποστείλαντας. Οἱ δὲ ἔδραμον ταχέως ὡς θηρία ἀνήμερα, καὶ παραλαβόντες τοὺς Μάρτυρας ἔσυρον αὐτοὺς εἰς τοὺς δρόμους, καὶ οὕτω τοὺς ἔφερον εἰς τὸ κριτήριον, λέγοντες εἰς τὸν Κριτὴν οὗτοι οἱ τρεῖς ἄνθρωποι εἶναι Ῥωμαῖοι, καὶ σήμερον ἀπερνῶντες εἰς τὸ γιομπρούκι ἔδωκαν εἰς ἡμᾶς τὸ σελάμ ἀλέκιμ. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἐξετασθῶν πῶς καὶ διατι εἶπον τοῦτο, τὸ μόνον ἴδιον τῶν Τούρκων καὶ ὄχι τῶν Ῥωμαίων καὶ εἰ μὲν περιεγέλασαν τὴν πίστιν, νομίμως πρέπει νὰ παιδευθῶν, εἰ δὲ καὶ ἠγάπησαν τὸν τουρκισμόν, πρέπει νὰ λάβουν τὸ σουνέτι καὶ νὰ τιμηθῶν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κριτῆς, ἐρώτησε τοὺς Μάρτυρας ἂν εἶναι ἀληθῆ τὰ ὅσα κατ' αὐτῶν εἶπον οἱ παρεστῶτες. Οἱ δὲ Μάρτυρες εἶπον, ναι ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐδώκαμεν σήμερον σελάμι τούρκικον, πλὴν ὄχι ὅτι ἠγαπήσαμεν τὸν τουρκισμόν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ διὰ νὰ γλυτώσωμεν τὰ ἀργύρια. Καὶ ὁ Κριτῆς, λοιπὸν τώρα πρέπει νὰ γίνητε Τούρκοι χωρὶς ἄλλο, καὶ οὕτω νὰ γλυτώσητε τὴν ζωὴν σᾶς, εἰ δὲ μὴ ἔχετε νὰ δοκιμάσητε μεγάλας παιδείας, καὶ τέλος ἔχετε νὰ θανατωθῆτε. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Μάρτυρες, δὲν ἐδειλίασαν παντελῶς, ἀλλ' ἔδωκαν τὴν ἀπόκρισιν πρὸς τὸν Κριτὴν ὡς ἔπρεπε, λέγοντες· ἡμεῖς ἐνδοξότατε αὐθέντα διὰ νὰ γλυτώσωμεν τὰ ἀργύρια εἶπομεν αὐτὸν τὸν λόγον, τὸ δὲ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν Πίστιν μας εἶναι ἀδύνατον, καὶ ὅ,τι θέλεις ποιήσον εἰς ἡμᾶς. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κριτῆς, προσέταξε τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἔδειραν τοὺς Μάρτυρας ἀνελεήμονα, ἔπειτα τοὺς ἐφυλάκισαν. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν φυλακὴν εὐρισκόμενοι ἐπαρηγόρει ὁ εἰς τὸν ἄλλον, μάλιστα ὁ εἰς ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἦτον καὶ γραμματισμένος καὶ ἐστήριζε τοὺς ἄλλους δύο λέγων πρὸς αὐτούς· ὦ ἀδελφοί, προσέχετε νὰ μὴ δειλίαση κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς καὶ χάση τοιαύτην ψυχικὴν σωτηρίαν, ἥτις μᾶς ἔτυχε· μικρὸν ὑπομείνωμεν ἵνα κερδήσωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν, μὴ λυπηθῶμεν συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ τὴν πρόσκαιρον πατρίδα, ἀλλ' ἄς σταθῶμεν ἀνδρεῖοι εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ ἀπέλθωμεν χαίροντες εἰς τὴν ἄλλην πατρίδα ὅπου δὲν ἔχει τέλος ποτέ. Ταῦτα καὶ ἄλλα ὁμοία ἔλεγεν ὁ πρῶτος τῶν Μαρτύρων στηρίζων τοὺς ἄλλους νὰ μενοῦν στερεοὶ εἰς τὴν Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐκαμον οὖν μέσα εἰς τὴν φυλακὴν οἱ Μάρτυρες νηστικοὶ ἡμέρας ἱκανάς, ἔπειτα τοὺς ἐξέβαλαν καὶ ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐξετασθέντες πάλιν σφοδρῶς δαρθέντες ἐβάλλθησαν αὐτοὺς εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ μετὰ πέντε ἡμέρας συμφωνήσαντες ὅτε Κατῆς, καὶ ὁ Μουσελίμης, Κωνσταντινουπολίτης ὢν, ἔδωκεν τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν κατὰ τῶν Μαρτύρων διὰ νὰ θανατωθῶν καὶ παίρνοντες αὐτοὺς οἱ δῆμιοι ἐκρέμασαν τὸν ἕνα εἰς ἕνα πλάτανον ὅπου εἶναι πλησίον εἰς τὸ τζαρσί, καὶ τοὺς ἄλλους δύο, τὸν μὲν ἕνα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τὸν δὲ ἄλλον εἰς τὴν ἄκραν τῆς πολιτείας ὅπου ἐμβαίνει ὁ δρόμος μέσα εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ οὕτω ἔλαβον οὗτοι οἱ τρισὸβιοι

Μάρτυρες τὸν στέφανον τοῦ Μαρτυρίου, μαρτυρήσαντες διὰ τὸν Χριστὸν ὧν ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ἀμήν.